

Radije biram djecu

Agustín Cornejo upravitelj je poljoprivredne škole Las Garzas i supernumerarij Opusa Dei. On je najmlađi od jedanaestero braće i sestara, ostao je bez roditelja kad je imao šest godina. Govori nam o svojem životu i poslu.

1.04.2009.

Najmlađi od jedanaestero braće i sestara, ostao bez roditelja kad je imao 6 godina, Augustin Cornejo pristupio je poljoprivrednoj školi Las

Garzas zahvaljujući velikodušnosti muža svoje najstarije sestre.

Stigao je u Las Garzas s mišlju da se tamo samo obrađuje imanje. No, uskoro je shvatio da će morati i učiti. "Jednostavno se moraš s tim pomiriti!" – govori on na svojem dijalektu. Priznaje nam: "Postojalo je mnogo toga što me u školi oduševljavalo: učitelji, svećenici, prijateljske nogometne utakmice; radili smo i učili zajedno. Bila je to moja obitelj."

"Čim sam završio školu, napustio sam je i počeo sam raditi. Ubrzo sam se odlučio vratiti jer, iako sam naporno radio, nedostajala mi je obiteljska toplina. Razgovarao sam s direktorom i, kako sam nekoliko sljedećih dana bio slobodan, pozvao me je na duhovnu obnovu. Dan prije otišao sam na svadbu koja je trajala sve do zore, tako da te noći nisam oka sklopio. Ipak, rekao sam si: "

Unatoč svemu, idem!" Na svadbi je netko tražio društvo za svoju sestru koja putuje u San Fernando. Ponudio sam se da je ja pratim jer sam otamo mogao krenuti na duhovnu obnovu i nitko me ne bi mogao odgovarati. Tako sam stigao i tamo su mi ponudili ovaj posao. Bilo je to 1988. godine."

Jeste li se već bili oženili?

"Ne, tada o tome nisam razmišljao. Kad sam upoznao Gospođu Elviru," tako on zove svoju ženu, "pitao sam je da se uda za mene drugi dan! Ona je rekla da sam pomahnitao, a ja sam joj odgovorio: Ako se nećemo oženiti, onda ja odlazim odavde. Jer, odmah je bilo jasno da je ova mlada djevojka netko koga se ne smije povrijediti. Pristala je, ali me je zamolila da malo pričekamo!"

Kaka si pozvan da se pridružiš Opusu Dei?

"Radio sam tri godine u Las Garzasu i cijelo to vrijeme sam se pitao kada će me pozvati", prisjeća se uz široki osmijeh. "Nisam mnogo razumio, no sviđala mi se sigurnost bivanja uz Boga, i rad uz Njega – uvijek s namjerom da se radi bolje. Nije važno ako pogriješim, ako ponekad padnem ili se vratim. Netko će mi pomoći da se vratim na pravi put. Želio sam tako živjeti!"

A kako je to prihvatila vaša supruga?

"Prigovarala je da je ostavljam samu, da provodim sve vrijeme moleći se, da sam okupiran svojim poslovima. No, nastavila mi je pripremati gablec svaki dan. Napokon, jednog dana mi je prišla i rekla mi: „U Djelu sam. Bilo je već vrijeme!“, rekao sam joj. „Molim se za tebe već šest godina.“

Augustin i Elvira "za sad" imaju šestero djece. Dvoje djece pohađa 3. odnosno 4. razred srednje škole u Las

Garzasu. "Pogled na stol i šest fakina za njim ispunja me ponosom," govori Augustin. " Bogu hvala što ih imam. Najmlađa kći već je naučila čitati i prije neki dan mi je nabrajala glavne gradove svijeta. Naravno, mnogo se za njih molim, baš kao i moja žena. Raditi ovako naporno i imati samo jedno dijete, mislim da se to ne isplati. Birajući između šestero djece i dobrog automobila na parkiralištu, radije biram djecu i kamionet iz 1977. Nemam što izgubiti. Jedna me je kći upitala: Koliko ćemo dugo biti siromašni? Cijeli život“, odgovorio sam joj, „osim ako ne radiš puno, i, ako ti bude išlo dobro, poželiš biti darežljiva prema svojim roditeljima. Mislim da je dobro za njih to što nemamo previše novaca. Tako svi oni puno pomažu jedno drugom, i jedno drugom posuđuju svoje stvari.

Biste li voljeli da vam jedno od djece pohada sveučilište?

"Ako krene jedno, svi bi trebali dobiti priliku... a nemamo toliko novaca. Ja se molim za to i naporno radim. Ali oni bi trebali biti ti koji to žele, a ne zato što je tata to rekao. Najprije treba vidjeti kakve su im ocjene, kako prolaze ispite, a nakon toga kako se to može ostvariti. Bog može pisati s nogom od stola. Da su mi ljudi rekli dok sam bio dijete da ću studirati na Las Grazasu, mislio bih o njima da su ludi. No, Bog nam daje stvari malo po malo, ponašajući se prema nama kao prema maloj djeci koja najprije počinju piti mlijeko, zatim hranu za djecu, a nakon toga pahuljice. Govorim svojoj djeci da ako žele studirati, da im onda moraju biti jasne dvije stvari. Prvo, da moraju biti odgovorni za svoj studij ne očekujući da će ih mama ili tata podučavati. I drugo, da bi se trebali odlučiti za sveučilište kako bi učili, služili i pomagali drugima. Ako žele ići tamo samo kako bi dobro

zarađivali, bilo bi to samo gubljenje vremena."

Što vam je najveća motivacija u poslu?

"Las Garzas je cijeli moj život!", tvrdi ushićeno. "Osjećam da se razumijem s ovdašnjom djecom. Ja sam samo još jedno dijete iz ulice; uživam s njima izmjenjivati šale. Osim toga, sjećam se kako zbunjen možeš biti dok si mlad i kad nema nikoga tko ti može jasno reći neke stvari: da marljivo radiš, da se držiš rasporeda, da se brineš o kući, da budeš oprezan sa zabavama, s alkoholom, s curama. Općenito, današnja mladež se otvara samo pred svojim prijateljima, a njihovi ih prijatelji ne pozivaju na izazovne stvari. Kada se mladiću da malo povjerenja, on se počinje mijenjati, te počinje govoriti o sebi, o tome što je radio, i na kraju je zahvalan na tome što je imao čvrstu ruku koja ga je vodila. Današnji su

roditelji veoma blagi prema djeci: previše slobode, previše novca."

"Velika je stvar vidjeti kako se studenti počinju mijenjati i, kada završe školu, javljaju nam da rade, da su se oženili, da su sa svojim ženama, sa svojom djecom. Može se vidjeti stvaran napredak. Također i napredak na imanju, među radnicima, s posrednicima, u proizvodnji. Bilo bi proturječno podučavati, a ne i proizvoditi dobro grožđe na imanju.

Kako pronalazite Boga u svom radu?

"Ponekad izgubim mir. Trebam biti budan, jer me s vremena na vrijeme vrag provocira mašući malim repom oko mene pa se tako i naljutim ili ne reagiram na način na koji bi Božje sin trebao. Trebao bih biti kao On tako da ja nestanem i Bog se može oslikavati u meni. Studenti trebaju nekoga tko se prema njima odnosi s pažnjom, s ljubavlju, i nekoga tko je

iskreno zabrinut za njih, tko ih ispravlja na prijateljski način. Ipak, moram ponekad biti strog prema njima. Tada to najprije raspravim s Bogom i pitam Ga za savjet. Molim za studenta i onda učinim ono što se mora, ali mirna srca jer sam prije toga razgovarao s Velikim Šefom."

"U Las Garzasu sam kao miš u siru zato što imam priliku moliti cijeli dan. Tužan je čovjek koji mora raditi u uredu prebirući papire po cijeli dan jer mora zastati sa svojim poslom kako bi se pomolio. No ja, kako se krećem oko škole, hodajući od jednog do drugog mjesta, imam često priliku moliti. Ako susretnem prijatelja, mogu moliti za njega. I teške stvari prepuštam Bogu zato što su na kraju svi naši naponi zapravo gotovo jednaki nuli. Nemam nešto veliko što bih mu mogao ponuditi, ali Mu mogu ponuditi svoje strpljenje koje se trudim postići prema studentima, mogu dobro obrezivati

lozu i nastojati se ponašati bolje prema ženi i djeci."

Je li vam sveti Josemaria dobar prijatelj?

"Naravno! On me poznaje i pomaže mi da lakše pronađem Boga. Dobar je posrednik, jer je bez Božjeg milosrđa sve što radimo samo vreća zrnja. Znam da je mnogo ljudi molilo i moli za mene. Oni se ne razmeću time uokolo, ali ja znam da oni mole za mene; ponude Bogu Misu ili krunicu. Zbog toga se nikad ne osjećam usamljen!"

.....